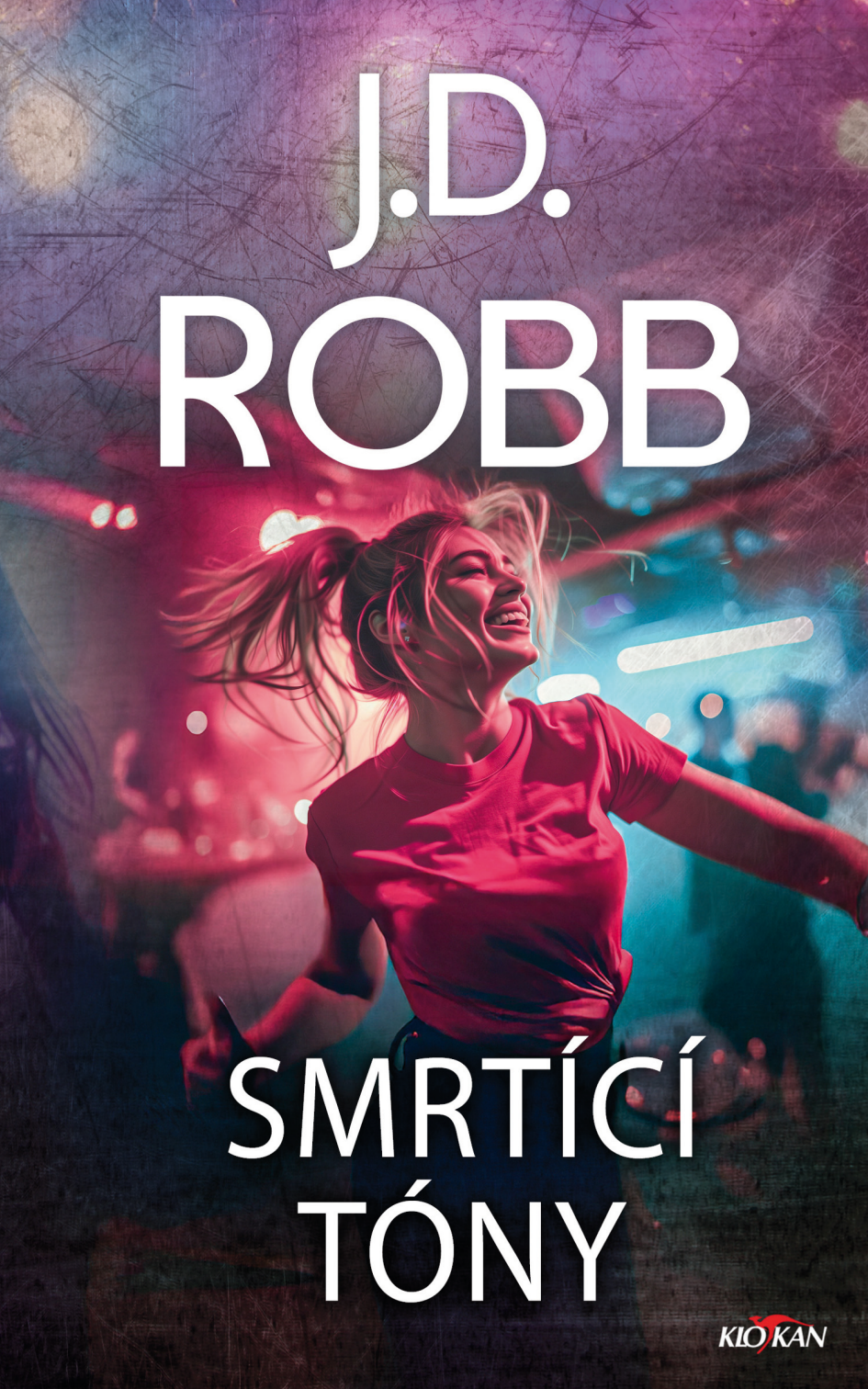

J.D.
ROBB

SMRTÍCÍ
TÓNY

Copyright © 2023 by Nora Roberts

Translation © Zdík Dušek, 2025

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu RANDOM IN DEATH
vydaného v roce 2023 nakladatelstvím St. Martin's Press
přeložil Zdík Dušek

Redakční úprava Helena Škodová

Grafická úprava obálky Emil Křížka

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2025

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-559-2

*Ó krvavý a smilný, zrádný lotře!
Ty bezcitný a vilný, zvrhlý lotře!*

– William Shakespeare

(překlad Josef Václav Sládek)

*Být dušen nenávistí
může být z těch nejhorších
možných osudů ten hlavní.*

– William Butler Yeats

Prolog

Avenue A jsou super a válejí!
Jenna Harboughová potěšeně zahoupala boky do rytmu, který jí zněl v hlavě.

Už jsou to sice pamětníci, ale umí to rozbalit.

Nejspíš by se jim nelíbila nálepka „pamětníci“, ale z hlediska šestnáctileté dívky se tak dal popsat každý, komu se blížila dejme tomu čtyřicítka nebo tak nějak.

Totíž, páni, jejich hudba se líbí i rodičům. Což byl taky důvod, proč Jennu pustili se dvěma nejlepšími kamarádkami do klubu, na jejich koncert, aby si je poslechly a viděly je naživo.

Avenue A hráli dvakrát ročně v klubu Rock It a na jednu noc v létě klub zamkl lahve s alkoholem a otevřel dveře návštěvníkům, kterým ještě nebylo nadvacet.

Každý, kdo znal jejich hudební historii, věděl, že kdysi dávno, už někdy ve čtyřicátých letech 21. století (jsou prostě fakt starý!), poprvé hráli právě v klubu Rock It. A teď mu to dvakrát ročně spláceli, i když se z nich mezitím stali totální rockoví bohové, co vyprodávali stadiony a obří koncertní síně.

A ačkoliv Jenna už celé tři roky usilovala o to, aby se na ně mohla jít ten jeden letní večer podívat, pokaždé se setkala s rezolutním odmítnutím. Pokaždé, až dodneška!

Teď tu tancovala s Leelee a Chelsea, zatímco Avenue A to rozjížděli s písničkou „Baby, jen pojd' do mě“.

Tancovala dost blízko pódia, aby viděla pot na obličej Jakea Kincadea. Na starocha vypadal pořád k nakousnutí. Možná proto, že byl hodně vysoký. Líbilo se jí, jak mu

reflektory nasvěcují modré pruhy v černých vlasech – i jak pěkně mu ladí k očím.

Pa-rá-da!

Ale ještě víc se jí líbilo, jak mu prsty přímo poletují po strunách kytary.

Jednou bude sama dělat právě tohle. Věděla, že se zlepšila. Cvičila každý den a věděla, prostě to *věděla*, že jednoho dne bude stát na pódiu ona a ohromovat dav svých vlastních fanoušků.

V kabelce měla disk s demo nahrávkou. Její největší sen ohledně dnešního večera spočíval v tom, že najde způsob, jak ji předat Jakeu Kincadeovi. Vybrala jenom jednu písničku, tu nejlepší, kterou napsala, pracovala na tom demu opravdu tvrdě.

Možná nebylo vypilované jako z profesionálního studia, ale někde musíte začít. A členové Avenue A byli zhruba v jejím věku, když měli první úspěch, tak proč ne?

Plynule přešli na „Pořád je teď“, klasickou oblíbenou hitovku, a taneční parket se zaplnil ještě víc.

Jenně to nevadilo – čím víc, tím líp. Byla cele ponořená do hudby.

Potom se na vteřinu, jenom na jednu kratičkou vteřinu, Jakeovy oči podívaly do jejích. Usmál se a Jenně se málem zastavilo srdce.

Vypískla a chytila Leelee za ruku.

„Kouknul se na mě!“

„Cože?“

Potom popadla za ruku i Chelsea. Do obličeje jí vystoupal tak silný ruměnc, že cítila horko až v prstech u nohou. „Jake Kincade se podíval přímo na mě. Usmál se na mě!“

„Fakt?“ zeptala se Chelsea.

„To si piš! Já to snad nerozdejmám!“

Poskakovala se svými kamarádkami do rytmu poslední písničky setu.

„Já a bůh rocku jsme se na sebe podívali. Chvilí jsme se na sebe fakt dívali.“

„Musíš najít způsob, jak mu dát to demo, Jenno. Je hustý,“ ujistila ji Leelee.

„Třeba bych mohla... Au!“ Něco ji štíplo do paže a Jenna si po ní přejela dlaní. Nějaký chlápek se na ni ušklíbl, ukázal jí vztyčený prostředníček a rozplynul se v davu.

„Ten kretén mě bodnul!“ Pak na něj ale zapomněla a pokračovala v tanci.

„Musím si na minutku sednout,“ řekla, když písnička skončila. „Naplánovat to a... Páni, motá se mi hlava. Ten pohled!“

„Umírám žízni.“ Chelsea se chytila za krk a vyplázla jazyk. „Potřebuju něco sladkého s bublinkama.“

„Běž si sednout na naše místa, Jenno. Přinesem pití a pomůžem ti plánovat.“

„Pecka!“

Když se pokoušela prodrat davem k jejich stolku, jímala ji závrať. *Motá se mi hlava*, pomyslela si znovu.

Potom ji zaplavilo horko, jako by teplota v klubu najednou vystoupala snad na milion stupňů. Pokusila se vydýchat a znovu si přejela dlaní po paži – připadalo jí, že ji tam bodla velká, rozzuřená sršeň.

Potřebuju to sladký pití s bublinkama, pomyslela si. Pak se jí ale zhoupl žaludek a Jenna se s hrůzou, že bude zvracet a ztrpní se, pokusila rozběhnout na toalety.

Jake si otřel pot. Bubeník Mac se na něj zazubil. „Pořád nám to jde, šéfe.“

„A nikdy nepřestane. Zajdu se nadýchat vzduchu. Bože, čekal bych, že tady Harve a Glo dokážou udržet příčetnou teplotu.“

„A přijít o atmošku?“ Klávesista Renn hodil Jakeovi láhev s vodou.

„Díky. Za pět minut jsem zpátky.“

Znovu přešel pohledem diváky jako už během poslední písničky, ale pořád nikde neviděl Nadine. Nejspíš šla na dámy. *Hodně štěstí*, pomyslel si.

Vysloužila si několik bodů, když s ním dnes večer šla. Klub Rock It nebyl žádná špeluňka ani krčma, ale pokud šlo o kluby, držel se svých prostších kořenů. Nikdy nebude nóbl, nikdy nepůjde do luxusu. A jeho majitelé na to byli hrdí.

Ale jeho přítelkyně – reportérské eso, autorka bestsellerů a dokonce držitelka zatraceného Oskara – přesto přišla na večer, který byl pořád důležitý: pro něj, jeho přátele a kolegy z kapely.

Připomínal jim jejich vlastní kořeny, jejich začátky. I to, jak daleko se dostali.

Přesunul se zdejším zákulisím, vyšel do zadní uličky.

A nadechl se z plných plic.

I v parném létě roku 2061 bylo venku chladněji než uvnitř. Otevřel láhev a zhluboka se napil.

Cítil pach přeplněné popelnice, ale to mu nevadilo. I ten mu připomínal jeho kořeny – býval hubený kluk z Avenue A, který chodil po škole a o víkendech na brigády, aby si ušetřil na první kytaru.

Skládal hudbu, když se měl učit, protože hudba pro něj byla tím nejdůležitějším v životě. Vždycky.

Vzpomínal si, jak si přivydělával pouličním hraním v chodbách metra s Leonem a potom s Leonem a Rennem. Tehdy jim nebylo ještě ani patnáct. Pak při koncertě školní kapely viděli hrát na bicí Maca. Nakonec se k nim připojil Art a stali se Avenue A.

Zkoušeli ve skladišti bytového domu a potom v garáži Macova strýce.

Přemluvili Harvea, aby je nechal zahrát u sebe v klubu, jenom jeden koncert, ještě než byli dost staří, aby si mohli koupit pivo.

Z jednoho koncertu se staly dva týdny vystupování během léta a potom přišla i nahrávací smlouva.

Takže ano, je to pro něj důležitý večer. Avenue A měla hodně začátků – první kytara, to, jak Macův strýc u sebe nechal svého synovce mlátit do starých bubnů. To, jak mu jeho vlastní mamka řekla, ať si jde za svým snem.

Hodně začátků, ale klub Rock It měl mezi nimi významné postavení.

Už se začal otáčet zpátky ke dveřím, když vtom se rozletěly a z nich se vypotácela mladá dívka.

Měla bujnou kštici hnědých vlasů s růžovými konečky, na sobě černou minisukni a červený top, který jí odhaloval břicho. V obličeji byla bílá jako křída, velké hnědé oči měla zastřené.

„Udělal se mi zle,“ hlesla.

„To je v pořádku. To se stává.“

Glo sice hlídala, aby se při večerech pro nezletilé v klubu nepodával alkohol a aby tu nebyly v oběhu ani drogy, ale děti si umí najít cesty.

On to rozhodně uměl.

„Odvedu tě zpátky dovnitř. Je tam místnost, kde si můžeš sednout do klidu a dát si vystřízlováka.“

„Nejsem opilý. Nemůžu pořádně dýchat. Bodnul mě! Bodnul mě!“

Jake ji vzal za loket a dívčiny oči se obrátily v sloup.

Zachytil ji, než se zhroutila na chodník.

„Kdo tě bodnul?“ Tehdy si všiml, že není v obličeji bílá, ale spíš lehce namodralá. Třásla se zimou.

Na jejím levém bicepsu uviděl zarudlý vpich od jehly.

„Do hajzlu. Kristepane.“ Vyrhl z kapsy videofon a opatrně ji spustil na zem. Zadal nouzové volání. „Potřebuju sanitku.“ Oddrmolil adresu, zatímco kontroloval dívce tep.

Je slabý, pomyslel si a bojoval s rostoucí panikou. *A dál slabne.*

„Zůstaň tady se mnou. Dívej se na mě, ano? Dívej se na mě.“

Na chvíli obrátila oči jeho směrem. Ale už jen naslepo. Seděl s ní na chodníku v zadní uličce a držel ji v náručí.

„No tak, drž se. Pomoc je na cestě. Jak se jmenuješ? Řekni mi, jak se jmenuješ.“

Cítil její poslední výdech, položil ji a zahájil ožívování.

Dveře klubu se znovu otevřely. „Nazdárek, kytarový hrdino, Mac říkal... Panebože, co se stalo?“

Přiklekla k němu Nadine.

„Nedýchá. Nedokážu ji oživit. Její ruka, podívej se jí na ruku. Říkala, že ji někdo bodnul.“

„Zavolám sanitku.“

„Už je na cestě. Na ruce má vpich od jehly. Jehly používají jenom feťáci, co nedokážou sehnat injekční pistoli. Ona není feťák. No tak, holka, vrať se. Vrať se zpátky, doprdele.“

Nadine se podívala na vpich a na skelné hnědé oči ležící dívky. Neřekla mu, ať přestane s ožívováním, ale položila mu dlaň na záda a vylovila videofon.

„Jakeu, zavolám Dallasové.“

Když se na ni podíval, z obličeje mu číselo zoufalství. „Je to ještě dítě.“

Dítě, které už nikdy nezestárne, pomyslela si Nadine.

1. kapitola

Pokud poručík Eva Dallasová nepracovala na případu, sobotní večery pro ni často znamenaly film, popkorn a sex. Vzhledem k nepřítomnosti Summerseta – Roarkeův majordom a Evin trn v patě si vyrazil s přáteli, ať už měl jakékoliv – sex proběhl časně a v herně.

Vsadila se s Roarkem, že ho dokáže porazit v pinballu, na dva vítězné zápasy. Prohrála.

Nebo ne?

Každopádně se po večeři na terase, procházce po zahradě a sexu v herně uvelebili na pohovce a kocour se jim položil k nohám.

Roarke, popkorn, víno a akční film se spoustou výbuchů – dokonalý způsob, jak završit sobotu strávenou v pohodlí domova.

Jak znala Roarkea, očekávala druhé kolo sexu jako přídavek.

A to jí naprosto vyhovovalo.

Občas mluvil o tom, že k hradu, který vybudoval v centru New Yorku, přidá ještě promítací sál, ale Evě se líbilo, když se prostě natáhla nebo schoulila na pohovku v ložnici, s předoucím kocourem a manželovým teplým, vypracovaným tělem těsně u sebe.

Její život se radikálně změnil, když se v něm objevil Roarke, a Eva měla pocit, že si na jeho novou podobu nikdy tak úplně nezvykne. Před Roarkem celý její život vyplňovala policejní práce.

Ted' měla dvě věci, které nikdy nečekala ani nehledala.

Lásku a domov.

A jak si uvědomovala, díky nim je lepší i ve své práci: pomáhají jí řídit oddělení i zařizovat spravedlnost pro mrtvé.

V klidnějším okamžiku filmu se Roarke natáhl po lahvi a dolil oběma sklenice.

„Máme nějak velkou spotřebu, kámo.“

„Jsme v bezpečí a pohodlí domova.“ Hlasem se mu prolínaly irské mlhy. „Čehož se chystám za chvíli využít.“

„Vážně? Zastav přehrávání,“ pokynula a obkročmo se na něj posadila.

Je absurdně krásný, pomyslela si. Obličej, který jako by vytesali sami bohové, nádherně tvarovaná ústa, zářivě modré oči. „Proč ne hned?“

Políbila ta nádherně tvarovaná ústa a volnou rukou vklouzla do hřívý černých vlasů rámujících jeho obličej.

Roarke postavil svou sklenici vedle lahve a totéž udělal i s Evinou. Eva se rozesmála, když ji překulil pod sebe, a Galahad se zavrčením seskočil z pohovky.

Vzápětí jí Roarke zasunul ruce pod tričko, jaké si brala na volné sobotní večery. Polibek získal na lačnosti a Eva si pomyslela, že se její vlastní touha, víno a klidná chvíle doma spojily do dokonalé kombinace.

Jemně ho kousla do brady a vsunula mezi ně ruce, aby mu rozepla džíny.

Zapípal jí videofon.

„Ale no tak!“

Roarke natočil hlavu, aby se podíval na displej. „To je Nadine.“

„Fajn. Zavolám jí. Časem.“

Když ho ale začala znovu líbat, Roarke zavrtěl hlavou.

„Evo, jak často ti Nadine volá v sobotu večer skoro v jedenáct?“

„Nikdy. Sakra. Do hajzlu.“

Roarke se odtáhl, Eva se zvedla do sedu a popadla videofon.

„Jestli někdo nezemřel, přísahám, že...“

„Je mrtvá. Omlouvám se, Dallasová, ale potřebujeme tě. Jsme u klubu Rock It, v uličce za ním. Ehm, je to na Avenue A, ale neznám přesnou adresu.“

„Kdo je mrtvý?“

„Já nevím. Nějaká holka, teenagerka. Jake... měli tu speciální koncert pro fanoušky pod dvacet. Vyšla jsem za ním do té zadní uličky a právě ji oživoval. Už zavolal sanitku. Teď dorazili zdravotníci. Podle Jakea říkala, že ji někdo bodl.“

Z Eviných očí se vytratilo mírné podráždění a přepnuly se do poldovského režimu. „Někdo ji probodl?“

„Ne, ne, jde o vpich jehlou, do paže. Nebo možná hodně tenkou čepelí. Ani nekrvácel, ale je zarudlý.“

„Řekni zdravotníkům, ať nehýbají s tělem. Oznámím to a za chvíli dorazí strážníci, aby to tam zajistili. Jsem na cestě.“

„Díky...“ začala Nadine, ale Eva už ukončila spojení.

Všimla si, že Roarke jí mezitím přinesl hnědé khaki kalhoty a sako, k nim tmavomodrý top, kozačky a pásek.

Nestěžovala si, že jí vybral oblečení, zvedla komunikátor a ohlásila vše, co věděla od Nadine, na dispečinku.

„Neřekla jsi jim, ať informují Peabodyovou.“

Eva si stáhla z dlouhých nohou neforemné letní šortky na sobotu a místo nich si oblékla kalhoty. „Nemá cenu kazit jí víkend, dokud nebudu vědět, o co jde.“ Natáhla si top a prohrábla si nakrátko ostříhané hnědé vlasy. „A promiň, že ho máme zkažený my.“

„Poručíku, je to naše práce. Nadine zněla otřeseně,“ dodal, zatímco se sám převlékal. „To se u ní skoro nikdy nestává.“

„Jo, slyšela jsem.“

Pohybovala se rychle a úsporně – vysoká, štíhlá žena s hrnatým obličejem, mělkým důlkem na bradě a s myslí upřenou na vraždu.

Uložila si do kapsy odznak a oblékla si pouzdro se zbraní. „Nejsem opilý, ale...“

„Vypili jsme dost vína, takže si oba dáme vystřízlovač.“ Roarke zašel do koupelny a vrátil se s pilulkami pro oba. „Budu řídit. Ten klub znám.“

Eva po něm střelila pohledem a zvedla sako. „Je tvůj?“

„Není, ne. Ale ta budova ano. Připravená?“

„Jo.“

Sestoupali po schodech a vyšli před dům k autu, které Roarke mezitím přivolal dálkovým ovládáním z garáže. *Vybral moje*, pomyslela si Eva, *pro případ, že bych už musela zůstat v práci*.

Sedla si na místo pro spolujezdce a stáhla okénko. Čerstvý vzduch, zejména v kombinaci s rychlostí, kterou Roarke pojede, podpoří účinek vystřízlovače.

„To je klub pro teenagery?“

Roarke se rozjel po příjezdové cestě k bráně.

„Ne. Ale každý rok v létě tam pro ně Avenue A odehraje jeden koncert. Nedávno mi o tom Jake říkal, když přišel učit

skládání písní do školy. Prý tam odehráli svůj vůbec první veřejný koncert, když byli taky v tom věku. Majitelé klubu na ten večer zamknou všechn alkohol,“ dodal, než Eva stála něco poznamenat.

„Možná. Kdo ten klub vede? Chci si je prověřit.“

„Momentálně si nevzpomínám na jejich jména.“

„Najdu si je.“

Vytáhla příruční počítač a pustila se do práce.

„Harvard Greenbaum a Glo Reiserová. Harvard není křestní jméno, ale škola. A co za jméno je Glo? U Greenbauma nevidím žádný záznam v trestním rejstříku. Je mu třiašedesát, rozený Newyorčan, zhruba dvacet let ženatý s Reiserovou. Nemají děti. Reiserová byla před patnácti lety obviněna z napadení, ale obvinění byla stažena. Šedesát jedna let, taky rodilá Newyorčanka. Klub má za těch dvacet let, co ho provozují, na kontě několik přestupků v oblasti hygieny. Všechny napravili. Žádné předvolání kvůli podávání alkoholu nezletilým. Ani jedno.“

„Jake říkal, že si na to dávají dobrý pozor.“

Možná, pomyslela si znovu.

Vystřízlovač a noční vzduch proudící otevřeným oknem jí pročistily hlavu a Eva dostala chuť na kávu. Naprogramovala ji na palubním AutoChefu pro oba.

„Asi neznáš maximální kapacitu toho klubu, že ne?“

„To ne, ale jak si ho vybavuji, neřekl bych, že víc než dvě stě lidí.“

„Dvě stovky teenagerských podezřelých, paráda.“

„Část z toho budou zaměstnanci, možná i nějakí rodiče.“

„Budeme potřebovat sociálku,“ řekla Eva a vytáhla videofon. „I když to vypadá jako nahodilé předávkování, budeme tam potřebovat někoho od nich. Radši dva.“

„Někdo další bude mít zkažený sobotní večer.“

Eva uviděla policejní vůz a sanitku, zaparkované před klubem. Klub nebylo snadné přehlédnout, protože nad ním zářil

duhový neonový nápis se jménem a kolem něj poblikávaly noty.

„Zastav vedle toho policejního auta.“

„Támhle je vykládací zóna,“ upozornil ji Roarke a zajel tam. „Vezmu ti terénní soupravu.“

Eva rozsvítila nápis Ve službě a vystoupila, aby si pořádně prohlédla budovu klubu.

Graffiti na staré cihlové zdi působila, že tu jsou schválně. Zachycovala kytary, bicí a hlouček postav, jež podle Evina odhadu tancovaly. Vykročila ke strážnici, která stála před hlavním vchodem.

„Poručíku,“ oslovila ji strážnice.

„Strážnice.“

„Od našeho příchodu se nikdo nepokusil vejít ani odejít. Majitel je informovaný o situaci a udržuje klid tím, že zve na pódium diváky, aby si zazpívali s kapelou. Pan Kincade a slečna Furstová jsou pořád v zadní uličce s obětí a zdravotníky. Je tam i můj kolega.“

„Dobře. Zavolala jsem sociálku, aby asistovali u výslechů nezletilých. Můžete je poslat za mnou.“

„Ano, madam.“

„Pokračujte, strážnice.“

Eva převzala od Roarkea terénní soupravu a obešla roh k zadní uličce.

Přibližně v její polovině stáli zdravotníci se strážníkem. Několik kroků od nich čekali Nadine s Jakem a drželi se za ruce.

Nadine si jí všimla, ale Eva zvedla ruku na znamení, ať zůstane na místě.

„Vydržte, strážníku. Co tu máme?“ zeptala se zdravotníků.

„Oběti je mezi patnácti a sedmnácti lety. Nedívali jsme se jí do kabelky, jestli v ní má průkaz totožnosti, poručíku, abychom nic nenarušili.“

„Toho si cením.“

„Nemůžu vám s jistotou sdělit příčinu smrti, ale vypadá to jako předávkování. Má namodralou pleť a ten vpich od jehly je čerstvý. Vzhledem k zarudlé kůži kolem vpichu hádám, že šlo o použitou jehlu. Žádné jiné viditelné vpichy nemá. Vypadá, že má zdravou váhu a slušně vypracované svaly. Patolog vám bude schopný říct víc. My jsme sem dorazili ve dvacet tři nula čtyři a ona už byla mrtvá. Jake, ehm, pan Kincaide se ji ještě pokoušel oživovat, ale byla po smrti.“

„Dobře. Ještě jednou děkuju za to, že jste zachovali místo činu tak neporušené, jak to jenom šlo. Teď už to tu převezmu já.“

Druhý zdravotník se ohlédl na Jakea. „Udělal jste všechno, co se dalo.“

Eva sklopila oči k tělu. Necelých sto šedesát centimetrů, zhruba padesát kilo. Oblečená na neformální zábavu, s maličkou lesklou crossbody kabelkou.

Eva otevřela soupravu, aby se zaizolovala. „Roarkeu, co kdyby ses prošel s Jakem a Nadine? Sežeň jim nějaké kafe.“ Podívala se na Jakea – bledého, s očima plnými smutku s příměsí šoku. „Budu si s vámi muset promluvit, s oběma, ale nejdřív se musím postarat o ni.“

„Ona se... prostě se vypotácela ze dveří a...“

„Je mi líto, že se to stalo, Jakeu, ale teď ji musíš nechat mně.“

„Pojď, Jakeu.“ Nadine ho objala kolem pasu. „Musíme nechat Dallasovou, ať udělá, co je potřeba.“

Jakmile je Roarke odvedl, Eva se sklonila k tělu a opatrně otevřela miniaturní kabelku.

Minivideofon, rtěnka, průkaz totožnosti, elektronický klíč, trocha hotovosti a disk nadepsaný DEMO PRO JAKEA KINCADEA.

A sakra, pomyslela si.

„Průkaz v kabelce oběti je na jméno Jenna Harboughová, šestnáct let, míšenka. Hnědé oči i vlasy, sto padesát osm centimetrů, čtyřicet devět kilogramů. Fotografie odpovídá.“

Až na růžové konečky hnědých vlasů a život ve velkých hnědých očích.

Eva zabalila obsah kabelky do sáček na důkazy a vytáhla identifikátor, aby oficiálně potvrdila dívčinu totožnost.

„Otisky prstů odpovídají.“ Přečetla do záznamu adresu a uvědomila si, že dívka bydlela vedle jejích přátel Charlese a Louisy. „Rodiče Shane a Julia Harboughovi, mladší bratr Reed, dvanáct let.“

Vzala do ruky další přístroj. „Čas smrti dvacet dva padesát osm.“

Nasadila si mikrobryle a sklonila se, aby si pořádně prohlédla ranku na dívčině paži.

„Bodnul mě, řekla, a ano, zní to jako přesný popis. Vpich na paži je čerstvý, oteklý a zanícený. Teoreticky si ho mohla způsobit sama, ale nejsou na ní vidět žádné známky užívání nelegálních látek. To ještě potvrdí patolog.“

Že by ji nějaký kamarád nebo kamarádka nutili, aby zkusila něco nového? Okamžik mladické vzpoury, který se ošklivě zvrtl?

Bodnul mě.

Nebo šlo o něco jiného.

Jemně obrátila tělo, ale nenašla žádná viditelná zranění.

Sedla si na paty, vylovila videofon a zavolala Peabodyové. Potom vstala a spojila se s márnicí a techniky.

„Byl jste uvnitř, strážníku?“

„Ano, poručíku, krátce.“

„Kolik je tam podle vašeho odhadu lidí?“

„No, madam, je našlapáno. Určitě to budou tak dvě stovky.“

„Dobře. Chci, abyste zůstal tady, dokud nepřijedou pro oběť z márnice. A dokud nedorazí technici, aby ohledali okolí. Potom vás i vaši kolegyni nejspíš budu potřebovat uvnitř, abyste mi pomohli se zvládáním davu.“

„Ano, madam. Je to zatracená škoda, poručíku. Mám vnučku zhruba v jejím věku. Vždycky je to těžší, když jde o dítě. Dám na ni pozor, dokud si pro ni nepřijedou.“

Vzhledem k tomu, že Eva chtěla nejdřív vyslechnout Jakea, vykročila uličkou zpátky. Viděla ho, jak stojí s Nadine a Roarkem u jejího auta. Ještě se zastavila, aby dala pokyny strážníci u hlavního vchodu, a připojila se k nim.

„Nadine, co kdyby ses prošla kolem bloku s Roarkem?“

„Já nechci...“

„Musím si promluvit s Jakem. Jenom s Jakem. Potom si budu potřebovat promluvit s tebou. Jenom s tebou.“

Nadine se nadechla, jako by chtěla něco říct, ale pak jen přikývla, otočila se k Jakeovi, zvedla se na špičky a políbila ho.

Jen co ji Roarke odvedl, Jake se obrátil k Evě. „Myslí si, že se zhrouťím, a pravdou je, že k tomu nemám daleko. Nedomáhal jsem ji přivést zpátky. Tu dívku.“

„Znal jsi ji?“

„Ne. Viděl jsem ji. Uvědomil jsem si, že jsem si jí všiml v klubu, jak tancuje. Těsně před koncem setu. Vypadala šťastně.“

„Před dnešním večerem jsi ji neviděl?“

„Ne.“

„Jmenuje se Jenna Harboughová. Říká ti to něco?“

„Ne. Jenna,“ zopakoval tiše a přitiskl si prsty k očím.

Pokud jste si odmysleli momentální sklíčenost, vypadal jako rocková hvězda, kterou taky byl. Vybledlé džíny, černé kotníkové boty, černé tričko, které odhalovalo zatraceně pěknou postavu, nedbale upravené tmavé vlasy s modrými konečky.

Teď jej ale obklopoval smutek jako mlžný opar.

„Vyšel jsem si na vzduch. V tom klubu je pekelné horko. Dávali jsme si patnáct minut pauzu, tak jsem vyšel ven, abych se napil vody a nadýchal se čerstvějšího vzduchu. A najednou se ze zadních dveří vypotácela ona.“

„Vypotácela?“

„Jo.“

Eva slyšela, jak se zhluboka nadechl, aby se zklidnil.

„Skoro jako by vypadla, chápeš? Řekla, že se jí udělalo špatně, a já si pomyslel, že nejspíš našla nějaký způsob, jak si dovnitř propašovat pití. Glo má oči jako ostříž, ale člověk si říká, že někdo jí přece jenom může proklouznout, pokud vážně chce. Říkal jsem si, že vypadá trochu opile, a myslel jsem si, že právě to taky je. Chystal jsem se ji odvést dovnitř a sehnat Harvea nebo Glo. Byli by na ni naštvaní, ale postarali by se o ni, zavolali by jejím rodičům, tak něco.“

Zavřel oči a Eva mu dopřála chvíli mlčení. Říkal jí, co potřebovala vědět, aniž by se ho musela vyptávat.

„Toho vpichu jsem si nevšiml hned, nejspíš proto, že jsem se jí díval do obličeje. Byla hrozně bílá. Jenže pak povídá: *Bodnul mě. Bodnul mě.* Takhle dvakrát. A já jsem uviděl ten vpich a taky to, že není ani tak bílá, jako spíš namodralá.“

„Rozumím.“

„Jo.“ Přejel si rukou po obličeji. „Už jsem to jednou viděl. Na turné, u jednoho z fanoušků. Toho oživili, dostali se k němu včas a oživili ho. Ale ona se najednou začala kácet. Chytil jsem ji, než dopadla. Sotva jsem jí dokázal nahmatat tep a pak... Zavolal jsem sanitku, ale...“

Ještě jsem neviděl nikoho zemřít, prostě... odejít. Držel jsem ji, mluvil jsem na ni, snažil jsem se ji přimět, aby mi něco pověděla, aby mi řekla, jak se jmenuje. Cokoliv, abych ji udržel při vědomí. Ale zemřela. Viděl jsem to, ale pomyslel jsem si: umělé dýchání, masáž srdce. Je mladá, zase přijde k sobě a jedou sem zdravotníci. Tou dobou vyšla ven Nadine, hledala mě, a když řekla, že musíme zavolat tebe, pochopil jsem, že se ta dívka – Jenna – už neprobere. Možná kdybych...“

„Jakeu, to, co jsi mi právě popsal, nemohlo zabrat víc než dvě nebo tři minuty.“

„Jo, bylo to jenom pár minut. Připadalo mi to delší,“ zahučel. „Ale jo, proběhlo to hrozně rychle.“

„Zopakuju ti to, co už říkal ten zdravotník, a měl bys mi věřit, protože řešíme takové věci každý den. Udělal jsi všechno, co jsi mohl.“

Zadíval se na ni. Oči neměl tak výrazně modré jako Roarke, spíš tmavší a momentálně se topily ve smutku. „Nepřipadá mi to tak.“

„Posílají nebo dávají ti někdy lidi – fanoušci a tak – demo nahrávky?“

Pousmál se. „To si piš. Proč?“

„Je to jenom něco, nač se musím podívat. Dokážeš mi říct, v kolik hodin jsi vyšel ven?“

„Určitě, protože jsem se díval, kolik je, abych se vrátil před koncem té čtvrt hodiny. Chystali jsme se zahrát ještě pár písniček a o půlnoci to zabalit. Mohli jsme to trochu přetáhnout, ale takovéhle koncerty se snažíme ukončit s půlnocí. Děti mívají stanovené, kdy musí být zpátky doma.“

„Chápu.“ Eva si všimla, jak zpoza rohu vycházejí Roarke s Nadine. „Potřebuju, abys zítra přišel na ústředí, kde ti položíme pár doplňujících otázek. Dejme tomu v deset.“

„Dobře, jasně. Má rodinu? Víím, že mi nemůžeš říct nic konkrétního, ale...“

„Ano. Budu je informovat ještě teď v noci.“

Znovu zavřel oči. „Kdyby se mnou chtěli mluvit... Byl jsem s ní, když...“

„Vyřídím jim to. Teď jsi na řadě s procházkou.“

„Dobře. Dallasová, to, co říkala... Jestli jí to někdo udělal schválně...“

„Zjistit to je moje práce. Ještě jedno kolečko,“ dodala směrem k Roarkeovi a otočila se k Nadine.

„Takhle jsem ho ještě neviděla. Vždycky má všechno pod kontrolou. Musím ho odtud dostat, Dallasová.“

„Tak to vezmeme rychle. V kolik hodin si dala kapela přestávku?“

„No, to nevím, myslím, že těsně před jedenáctou. Věděla jsem, že bude pauza, tak jsem odběhla na dámy, než to samé napadne stovku teenagerek. Když jsem vyšla, začala jsem hledat Jakea a Renn mi řekl, že šel do zadní uličky. Tak jsem se vydala za ním. Viděla jsem, jak ožívuje tu dívku. Chtěla

jsem zavolat zdravotníky, ale říkal, že to už udělal. A Dallasová, viděla jsem, že je pozdě. Hodně se ji snažil zachránit, ale byla mrtvá. Řekla jsem, že zavolám tobě. Podíval se na mě...“ Nadine se zhluboka nadechla a zamáčkla slzu. „Podíval se na mě, jako bych mu zlomila srdce. Nemůžeš ho podezřít, že by jí něco udělal on. Víš...“

„Nepodezřívám ho, ale musím dodržovat postup – jenom tak ho můžu očistit, to přece víš.“

Nadine si otřela další slzu, tentokrát netrpělivě. „Je to jiné, když jde o někoho blízkého, to zase víš ty. A znám tě,“ dodala. „Takže vím, že zjistíš, kdo to té chudince provedl.“

„V tuhle chvíli nemůžu definitivně potvrdit, že jí to udělal někdo jiný.“

Nadine si prohrábla plavé vlasy a dlouze se zadívala na Evu bystrýma zelenýma očima. „Nemůžeš to potvrdit, ale víš to.“

„A ty zase víš, že média budou plná zpráv o tom, že Jake Kincade a Nadine Furstová byli v zadní uličce s mrtvou nezletilou.“

Nadine si dala ruku v bok. Měla na sobě úzké černé džíny. „Jsem reportérka a specializuji se na zločiny, takže to vím zatraceně dobře. O důvod víc, proč ho odtud chci odvézt. Zvládneme to.“

„Nedávejte žádné rozhovory, dokud to neodsouhlasím.“

To stačilo, aby se vrátila stará známá Nadine. „Slyšela jsi o takovém malém dodatku ústavy, tuším, že hned prvním, který chrání svobodu slova?“

„Jestli ji někdo zabil, nemyslíš, že by mu udělalo velkou radost, kdyby zjistil, že toho jeho ohavného skutku jsou plné společenské rubriky? Jmenovala se Jenna. Chci ji i tvého partnera udržet v tajnosti, jak dlouho to půjde.“

„Máš pravdu a já jsem nehodlala poskytovat rozhovory, jenom se mi nelíbí, když mi to někdo zakazuje. Už jsou tady. Roarke je pevný jako skála, Dallasová.“

„To taky vím. Odvez Jakea domů. Zítra dopoledne přijede na ústředí zodpovědět doplňující otázky. S trochou štěstí a s Morrisem už tou dobou budeme znát příčinu úmrtí.“ Ohlédla se na klub. „A s pořádnou dávkou štěstí třeba už dneska v noci získáme podezřelého.“

„Co zbytek kapely? Jakea to bude zajímat. Jsou pro něj jako rodina.“

„Musím si s nimi promluvit, pak budou moct odejít. Takový je postup, Nadine. A támhle už jdou Peabodyová s McNabem. Odvez Jakea domů,“ zopakovala a vykročila opačným směrem, naproti své kolegyni a jejímu partnerovi.

Detektiv Ian McNab, jedna z hvězd oddělení elektronické detekce, vypadal v pruhovaných pytlovitých kalhotách a neonově růžovém tričku, jako by se chystal jezdit na jednokolce a žonglovat.

V uchu se mu třpytily cvočky a kroužky a ohon dlouhých plavých vlasů se mu s každým krokem zhoupl ze strany na stranu.

Peabodyová šla vedle něj v růžových kozačkách. Měla sice usedlejší černé kalhoty a košili tlumenějšího růžového odstínu, ale v tmavých, momentálně rozpuštěných vlasech jí pořád zářily červené proužky.

„V zadní uličce leží mrtvá teenagerka, která čeká na odvoz do márnice. A uvnitř máme nejspíš stovku nebo ještě víc teenagerů,“ pokračovala Eva, „které momentálně zabavuje zbytek kapely. Se zaměstnanci a rodiči nebo jiným dospělým doprovodem tam může být ke dvěma stovkám lidí.“

„Jak je na tom Jake?“ zeptala se Peabodyová.

„Drží se. Musíme začít s lidmi uvnitř a postupně je pouštět. Sociálka se zatím neukázala. Taky je potřeba informovat rodiče oběti. O to se postarám teď já. Peabodyová, zavolejte znovu na sociálku a řekněte jim, ať sem někoho okamžitě pošlou, jinak si to s nimi vyřídím. Dokud ten někdo nedorazí, aby zastupoval práva nezletilých, držte se dospělých nebo nezletilých v doprovodu rodiče. McNabe, vy si

promluvte s kapelou. Zajímají mě časy a místa, kde kdo byl. Přibližně pět minut před jedenáctou si udělali přestávku. Sežeňte záběry bezpečnostních kamer zezadu i zepředu.“

Popsala oběť včetně toho, co měla na sobě. „Zjistěte, jestli ji někdo neviděl, jestli si někdo něčeho nevšiml. Já se vrátím, jak nejdřív to půjde.“

Došla k Roarkeovi. „Děkuju, že jsi s nimi obcházel blok.“

„Je krásná noc na procházku, i když bych si přál, abych na ni nemusel chodit z tak ošklivého důvodu.“

„Pro rodiče oběti to bude mimořádně ošklivá noc. Zajedu je informovat.“

„Bez Peabodyové?“

„Nemůžu ji brát s sebou, když tu máme tolik potenciálních svědků a podezřelých. Podívej, nevím, jak dlouho nám to všechno potrvá, takže...“

„Chystáš se oznámit matce a otci, že jim zemřelo dítě.“
Zvedl její terénní soupravu, aby ji uklidil zpátky do vozu.
„Pojedu s tebou, poručíku.“

Zaklapl zavazadlový prostor. „Už jsi je prověřila?“

„Ještě ne.“

„Co kdybych řídil a ty to můžeš udělat cestou?“

Zhluboka se nadechla, aby z ní noční vzduch vyplavil trochu tíživého smutku.

„To mi vyhovuje. Bydlí vedle Charlese a Louisy.“

„Opravdu?“ zeptal se Roarke. „Kdykoliv žasneš nad tím, jak je svět velký, něco ti připomene, že dokáže být i velice malý. Je pravděpodobné, že se navzájem znají.“

„Jo.“ Posadila se na místo pro spolujezdce. „To je. Oběť měla v kabelce disk nadepsaný Demo pro Jakea Kincadea.“

„Ale. Řekla jsi mu to?“

„Ne, nepotřebuje to vědět, dokud to neprověřím. Ptala jsem se ho, jestli ji znal, jestli s ní byl ve styku, jestli mu něco říká její jméno. Na všechno odpověděl, že ne. Prý ji viděl, jak tancuje během poslední písničky před přestávkou. Věřila jsem mu. Věřila bych mu to, i kdybych ho neznala. Navíc se

určitě potvrdí i časová osa, což znamená, že to nemohl být on, kdo jí zabodl tu jehlu do ruky, i kdyby se mu nějak podařilo před Nadine, přede mnou i před tebou utajit, že je ve skutečnosti krutý zabiják teenager.“

„Ale dělá ti to starosti.“

„Možná spojitost mezi Jakem a obětí je komplikace. Jeho výpověď zněla pravdivě a opakuju, připadala by mi taková, i kdybych ho neznala. Navíc připočítej to načasování. Ale je to komplikace.“

Kterou potřebovala vyřešit.

Nejdřív ale musela jednou provždy změnit svět a životy třem lidem.

Vjeli do tichého sousedství Lower West Side s důstojnými sídly a letně zelenými stromy. Eva zaznamenala, že ve společném domě Charlese a Louisy svítí dvě světla. U Harboughových jich zářilo nejmíň dvakrát tolik.

Čekají na dceru, pomyslela si. Nejspíš pokukují po hodinách, plní obav. Věděla, že si rodiče často dělají starosti – setkala se s mnoha takovými – a někteří si představují to nejhorší.

Ale žádný z nich nevěří, že se to nejhorší skutečně stalo, dokud se neozve klepání na dveře.

„Matka je doktorka,“ řekla Eva Roarkeovi. „To ještě zvyšuje pravděpodobnost, že zná Louisu. Otec vede nějaký odbor u jedné firmy na Wall Streetu. Manželé jsou už dvacet let. Ona má v minulosti obvinění z napadení – z doby, kdy byla přibližně v dceřině věku. Záznam je na její žádost přístupný.“

Eva za řeči vystoupila z auta a zastavila se na chodníku, aby si prohlédla dům.

„Praštila chlápka, co demonstroval před ženskou klinikou, když se jí a její matce snažil zabránit ve vstupu.“

Vykročili ke dveřím, vedle nichž z obou stran zářila světla ve tvaru kočárových luceren.

Solidní zabezpečení, zaznamenala Eva automaticky a vybavila si elektronický klíč, který zařadila mezi důkazy a který Jenna Harboughová už nikdy nepoužije.

Zazvonila a ucítila, jak jí Roarke na několik vteřin položil dlaň na záda, jako projev podpory.

Muž, který jim otevřel, měl kštici hnědých vlasů prokvetlých šedinami a štíhlou postavu, momentálně oblečenou do šedivých šortek a trička s nápisem PROTO.

Na úzkém obličejí mu vyrůstalo strniště, podle Evina odhadu zhruba týdně. Přívětivě se na ně usmál, ale v oříškově hnědých očích mu svítila zvědavost.

„Přejete si?“

„Pane Harboughu, jsem poručík Dallasová z Newyorské policie.“ Zvedla odznak.

Než stačila říct víc, trhl sebou. „Kristepane, je v maléru? Teenageři v rockovém klubu, co by se mohlo pokazit? Jule! Vypadá to, že budeme muset skládat kauci. Pardon, pojďte dál. Prošvihla večerku,“ pokračoval, „takže má pěkný průsvih.“

„Pane Harboughu,“ začala Eva znovu, když vešli do vstupní haly. Za širokým dveřním otvorem vpravo se rozkládal obývací pokoj, vlevo byla nějaká menší místnost a přímo proti nim stoupalo schodiště.

„Nebere mi to.“ Chodbou se k nim blížila žena a mračila se na videofon. Mišenka, se spoustou zvlněných hnědých vlasů s melírem a s velkýma hnědýma očima, které předala dceři.

„Ta holka je...“

Zmlkla, když zvedla hlavu a uviděla Evu a Roarkea.

Ztuhla a její obličej získal šedivý odstín.

„Vím, kdo jste. Co se stalo Jenně? Kde je?“

„Paní doktorko...“

„Řekněte to.“ Julia natáhla ruku a chytila se manžela za loket.

„S lítostí vás musím informovat, že vaše dcera je mrtvá.“

„Cože?“ vyjel na ni Shane bez dechu a zlostně. „To je nesmysl. Zmizte odtud, hned.“

„Shane.“ Julia se k němu otočila a objala ho. „Naše děťátko. Naše děťátko.“

„To není pravda. Přestaňte s tou šarádou. Jenna je v pohodě. Každou minutu dorazí domů. Dojedu pro ni. Hned teď pro ni zajedu.“

„Shane.“ Julia se od něj odtáhla natolik, aby se mu podívala do obličeje. Bylo vidět, že jí po tvářích stékají slzy.

To, co jí spatřil v očích, způsobilo, že se jeho zlost vmžiku přetavila v šok, odmítnutí a děsivý smutek.

„Ne,“ vydechl. „Ne, ne, ne.“

Sklouzl k podlaze i s Julií, která ho nepřestávala objímat.

„Je to nějaký omyl,“ vzlykl a zavrtěl hlavou. „Nějaký hrozný omyl. Každou minutu bude doma.“

„Shane. Shane, musíš mi pomoci. Musíš se držet a pomoci mi. Potřebujeme vědět, co se stalo.“

„Já tomu nevěřím. Nevěřím tomu. Julie, jde o naši Jennu.“

„Já vím. Já vím.“ Vzala jeho obličej do dlaní a políbila ho na tváře. „Pojď, postav se. Musíme znát pravdu. Jde o naši Jennu. Musíme znát pravdu.“

Pomohla manželovi na nohy a otočila se k Evě. „Musíme vědět, co se stalo.“

„Kdybychom si mohli všichni sednout, povím vám, co můžu.“

2. kapitola

Ve stylově zařízeném obývacím pokoji bylo několik starožitností, melancholických obrazů a krb obložený bílým mramorem s modrými žilkami.

Harboughovi se posadili společně na pohovce, která odrážela vzor modrého žilkování. Eva si sedla do bílého křesla proti nim.

„Víte jistě, že to je ona? Znam odpověď,“ řekla Julia, „ale...“

„Ano. Upřímnou soustrast.“

Eva často uvažovala, jestli tahle slova znějí blízkým osobám stejně prázdně, jako zněla jí.

„Přibližně v jedenáct hodin večer Jenna vyšla do zadní uličky za klubem Rock It. Podle svědka byla ve špatném stavu a zhroutila se. Svědek zavolal sanitku a pokusil se ji oživit.“

„Ale... ale... je zdravá. Je jí teprve šestnáct,“ namítl Shane. „Julie, před pár týdny jsi ji vyšetřovala.“

„Zdravotníci dorazili na místo během pěti minut, ale Jenna už byla mrtvá. Na levé paži měla čerstvý vpich od jehly.“

„Cože?“ Shane se vymrštil na nohy. „Chcete tady sedět a tvrdit, že naše holčička brala drogy? Že byla feťačka?“

„Shane, přestaň. Hned toho nech.“

„To je blbost, Julie. A je to kruté.“

„Pane Harboughu, při ohledání na místě jsem nenašla žádné známky toho, že by vaše dcera opakovaně užívala nelegální látky. Domnívám se, že soudní patolog moje zjištění potvrdí, ale musím se zeptat, jestli nevíte nebo nemáte podezření, že by s něčím experimentovala.“

„Vím naprosto jistě, že ne. Jsem lékařka a před necelými třemi týdny jsem oběma našim dětem udělala kompletní vyšetření. Poznala bych to jako lékařka i jako matka. A zmínila jste se o jehle. Jenna má z jehel fobii. Má dokonce problém i s injekčními pistolemi, ale nikdy by dobrovolně nepoužila jehlu. Nikdy by si nic sama nepíchla.“

Posad se, Shane. Tohle je poručík Dallasová, přítelkyně Charlese a Louisy. A pracuje na oddělení vražd.“

„Vražd.“ Pomalu klesl zpátky na pohovku a z obličeje mu vyprchala veškerá barva. „Někdo zabil naše dítě? Jak se to sakra mohlo stát? Je to slušný klub. Julia a já jsme tam taky byli a zašli jsme tam ještě minulý týden, abychom se ujistili, že tam Jennu můžeme pustit.“

„Ještě jsem neklasifikovala smrt vaší dcery jako vraždu. Probíhá vyšetřování. Detektivové právě vyslýchají všechny přítomné v klubu. Já sama jsem mluvila se svědky. Zatím

vám nemůžu sdělit nic konkrétního. Připadalo mi, že je důležité, abych vás informovala, jak to šlo nejdřív.“

„Je ještě tam?“ Julia chytila Shanea za ruku a pevně ji sevřela. „Musíme ji vidět.“

„Ne, požádala jsem vrchního soudního patologa, aby se o ni postaral, a můžu vás ujistit, že by k ní nikdo nepřistupoval ohleduplněji. Víím, jak je to těžké, ale bylo by nejlepší, kdybyste počkali do zítřka, až se s vámi spojí.“

„Že víte, jak je to těžké? Už k vám někdy přišel někdo cizí a oznámil vám, že vaše dcera zemřela v nějaké zadní uličce?“

„Shane.“ Julia se ohlédla, když k nim od schodů dolehl pleskot bosých nohou. „To je Reed. Zastav ho, Shane. Odveď ho zpátky nahoru. Neříkej mu to. Prosím, povíme mu to ráno. Společně.“

Pan Harbough vyběhl z pokoje a Julia se obrátila k Evě.

„Omlouvám se.“

„Nemáte zač. Paní doktorko, pomohlo by mi, kdybych se směla podívat do Jennina pokoje a kdybych získala vaše svolení, abych ho směla prohledat.“

Julie rozpačitě sepjala ruce. „Její pokoj je naproti Reedovu.“

„Zítřek postačí.“

„Hádali se spolu, jako to sourozenci dělají, ale Reed k Jenně vzhlížel. Hádali se a hašteřili, ale byli si blízcí. Nevím, jak mu to řekneme. Nebo prarodičům a... Bože, šla tam s Chelsea a Leelee. S kamarádkami. Jsou v pořádku?“

„Pokud vím, ano, a policie dorazila na místo opravdu rychle. Promluvíím s nimi, až se tam vrátím.“

„Říkala jste, že tam byl nějaký svědek.“ Julia si oběma rukama otřela slzy. „Mohl to udělat on?“

„Myslím, že ne. Načasování tomu neodpovídá a jeho výpověď, stejně jako výpověď druhého svědka, souhlasí se zjištěnými okolnostmi. Paní doktorko, jsme v nejranějších fázích vyšetřování, takže mám víc otázek než odpovědí. Říkala jste, že Jenna šla do toho klubu s kamarádkami.“

„Ano, a můžu se za ně zaručit. Znáám je, znám jejich rodiny.“

„Chodila s někým?“

„Ani ne. Občas si s někým vyšla, na film a podobně, ale většinou ve skupině. Zajímá se o kluky, je jí šestnáct, ale jejím hlavním zájmem je hudba. Chce psát písničky, vystupovat. To je jeden z důvodů, proč jsme ji dneska večer nechali jít. Zbožňuje Avenue A. Dělají to, o čem Jenna sní, a začali, když byli v jejím věku. Má je za vzory. Zvláště Jakea Kinca-dea.“ Pousmála se. „Jaký teenager může soupeřit s rockovou hvězdou?“

„Setkala se s ním někdy?“

„To je další sen, ačkoliv myslím, že by snad omdlela, kdyby se jí někdy splnil. Dokonce nahrála demo – a je dobré. Říkám to jako její máma, ale má talent. Doufala, že najde způsob, jak mu ho dneska večer předat. On si ho pocho-pitelně poslechne a pomůže jí začít. Nemohla jsem jí to vymlouvat. Sny jsou důležité.“

Přitiskla si ruku k ústům a začala se kolébat.

„Paní doktorko,“ promluvil Roarke jemně, „můžu vám něco donést? Trochu vody? Máme se s někým spojit?“

„Ne, ne, děkuju.“ Nadechla se. „Děkuju. Víím, jak divně to zní, ale skoro mám pocit, jako bych vás znala. Charles a Louisa – určitě víte, že bydlí vedle – o vás obou říkají jen to nejlepší. A pak ten film – film o Iloveových. Dívali jsme se na něj celá rodina. Opravdu se budete tak hodně snažit, abyste zjistila, co se stalo s mou holčičkou?“

„Na to odpovím já.“ Roarke položil dlaň na Evinu ruku. „Bude. Nepřestane, dokud nezíská odpovědi.“

„Musíme znát pravdu,“ zopakovala Julia. „Ale i když zjistíte odpovědi, Jennu nám to zpátky nepřivede.“

„Ne, nemůžu ji přivést zpátky. Ale můžu pro ni zařídit spravedlnost.“